

Bevæggrunde for os, og det meente jeg, skulde egentlig være, hvad man kalder Motiver; thi hvad der har bevæget Regjeringen og Ministeriet til at komme med Forslag, kan i Grunden være os det samme, naar det ikke netop er det samme, som kan naturligen virke paa os til at gaae ind paa Forslaget. Efter nemlig gjentagne Gange at have læst Motiverne kan jeg ikke faae det mindste ud deraf, som skulde kunne bevæge os til at give Slip paa en Deel af vore særlige Anliggender; men naar jeg vil udtrykke mig allermiddest om de saakaldte Motiver, maa jeg kalde dem blotte Undskyldninger for, at Ministeriet nu kommer og forlanger, at et af de særlige Anliggender skal gaae over til de fælles. Det Hele løber saaledes ud paa de næsten uovervindelige Banfælgeligheder, der skal have sig ved de finantstuelle Spørgsmaal; thi naar det til Slutningen berøres, at Lovgivningen jo rigtignok hidtil paa de vestindiske Der. meest har lignet den danske, og at man rigtignok ikke veed, hvad der er Befolkningens Dnsse, kan jeg ikke see, at der er svaret Andet dertil, end at man kan nok vide, at i Rigsraadet vil der aldrig savnes Kundskab til den danske Lovgivning, og at hvad Dnsferne angaaer, som man ikke veed noget om, det foreligger ikke; da maa man jo forudsætte, at Colonierne kunne ikke ønske hellere at høre nærmere til det lille Danmark end til det større Fællesmonarchi. Nu, det er jo en Tankegang, som jeg slet ikke kan gaae ind paa; jeg vil blot her anmærke, at det, som har besjælet det danske Folk i alle de Dele, der have hørt til Danmark hidtil, det, der har opholdt det lille Danmark gennem mange Aarhundreder, det er netop den Tølelse, at det ikke er Spørgsmaalet om Stort og Smaat, men at man hellere maa see til, at være fri i det Smaa, end at blive Træl i det Store. Hvad nu de „finantstuelle Banfælgeligheder“ angaaer, da kan jeg jo nok forsaavidt forstaae det, især da der er anført det Exempel, at naar vi her skulde afgjøre om Slaverhold og om Afsløsning, saa kunde det blive Spørgsmaal om, hvem der skulde betale Pengene for Afsløsningen, og, naar det var os, der skulde betale dem, saa kom vi jo i den flemme Stilling, paa Kongeriget's Vegne, at

Fælleskassen tog alle Indtægterne og vi havde store Udgifter; og det maatte vi med Ministeriet finde, var ubilligt, eller ogsaa at vi skulde nok have Lov til at bestemme Summen, men derimod skulde den betales af Fælleskassen, og det var langt under Rigsraadets Værdighed at antage Noget, som allerede var bestemt. Nu kan jeg slet ikke finde, at da Rigsraadet aabenbart kan paabyrde os meget store Summer og det mange Gange, saa var der da ikke videre stor Ulykke i, at vi ogsaa en enkelt Gang kunde paabyrde den én lille Smule; men lad det nu ogsaa være saa, at det var umuligt, uovervindeligt og utaaleligt, saa kan jeg dog ikke finde, at Banfælgeligheden var uovervindelig, naar man tager det fra en anden Side; thi flere Ministre have jo her vidst at anvende et meget let Raad for det, naar der var noget i Rigsdagens Beslutning, som de ikke fandt kunde gaae an; thi saa tilraadede de ikke Kongen at stadfæste Beslutningen, og saa blev den ikke til Lov, og saaledes kunde det jo ogsaa være, dersom vi engang tog os for at give en Lov for Colonierne's indre Anliggender, hvorved der vilde paabyrdes Fælleskassen en Udgift, som Regjering og Rigsraad ikke havde Lyst til at bevilge; altsaa blev den Beslutning ikke til Lov og derved var den hele Banfælgelighed hævet.

Den høitærede Minister sagde jo, at det kun var min grove Uhyndighed, der gjorde, at jeg talte om, at ogsaa Grundlovens Gyldighed eller dens Enemærker indskrænkedes; det maa imidlertid høilig forundre mig, at den høitærede Minister ikke engang nær saa godt som jeg har læst § 1 eller § 2 af Indskrækningsloven, thi deraf vilde han jo strax kunne see, hvad jeg ogsaa har kunnet, at de slet ikke gaae ud paa, at Rigsdagens Myndighed skal indskrænktes indenfor visse Grændser og til visse Ting, men at de netop kun gaae ud paa, at Grundlovens Gyldighed skal indskrænktes. — Der staaer: „Grundloven indskrænktes til de særlige Anliggender“, og dersom det var rigtigt, hvad Ministeren sagde, at Grundloven slet intet havde at gjøre med, hvad der gjaldt Colonierne's indre Anliggender, saa veed jeg ikke rigtig, hvad det er, Ministrene her foreslaae, thi de kunne jo ikke her foreslaae